

Militant

PERIÒDIC D'ESQUERRA REVOLUCIONÀRIA

Dóna'ns suport econòmicament · Número 50 · SETEMBRE-OCTUBRE 2023

RECONSTRUIR L'ESQUERRA INDEPENDENTISTA

Per la REPÚBLICA SOCIALISTA CATALANA

RECONSTRUIR L'ESQUERRA INDEPENDENTISTA

Només la lluita contra el règim del 78 i un programa revolucionari pot conquerir la república catalana socialista

EDITORIAL

L'enorme patacada soferta a les eleccions generals del 23J per la dreta extrema del PP i la ultradreta neofranquista de Vox ha provocat un terratrèmol polític de llarg abast. Un factor clau d'aquest resultat ha estat la mobilització electoral del poble de Catalunya, que va mostrar una vegada més la seva força i instint antifeixista.

Com al 2019, milions de joves, treballadores i treballadors, i amplis sectors de les capes mitjanes, que durant els últims anys hem protagonitzat un dur combat contra el règim del 78, per la república catalana i l'amnistia, vam esmicolar els plans de Feijóo, Ayuso i Abascal. Aquests reaccionaris van passar de fregar-se les mans considerant assegurada la seva majoria absoluta a què no els donin els números per a governar.

El cop ha estat tan brutal que Vox es troba en una profunda crisi i el PP en una deriva erràtica i plena de contradiccions. Feijóo dona tombs noquejat i fa el ridícul demanant patèticament al PSOE, al PNB i fins i tot a Junts i a l'odiat Puigdemont, que li deixin formar govern. Menció a part mereix Felip VI, encarregant-li la formació de govern i tornant a demostrar que té poc a envejar al seu pare com a defensor de les més rànies tradicions franquistes de l'oligarquia espanyola.

Negociacions del PSOE amb ERC i Junts

Que Sánchez i el PSOE, que han rebutjat reiteradament l'ús del català al parlament espanyol, hagin fet concessions clares en

aquest punt és una demostració de la potència del moviment d'alliberament nacional de Catalunya. I que a més ara parlin obertament d'una possible Llei d'Amnistia, que suposaria sens dubte una victòria i un dur cop contra la reacció encara que comptés amb el boicot militant de la judicatura franquista, deixa molt clar que la lluita de masses per la república catalana ha estat el major desafiament al règim del 78 en quaranta anys.

Aquells que intenten explicar l'actual desenllaç de la crisi revolucionària a Catalunya, apel·lant a una correlació de forces desfavorable, com fan els dirigents d'ERC i Junts, llegeixen de manera molt esbiaixada la realitat i busquen amagar les seves responsabilitats. El moviment de masses pel dret d'autodeterminació i la república a Catalunya ha estat formidable, i ho ha tornat a deixar clar sempre que ha tingut oportunitat, a cada Diada o a cada manifestació contra la repressió.

Però han estat els seus dirigents més destacats, lligats històricament a la burgesia i la dreta catalanista, i a una socialdemocràcia republicana respectuosa amb l'ordre vigent, les retallades i l'austeritat, els que han renunciat a donar una batalla conseqüent. La seva estratègia és la que ha fracassat. Ni la burgesia catalana, ni l'Europa capitalista o les seves institucions han acudit en ajuda del poble català. Són aquests dirigents els que han sembrat el desencantament i la desmoralització entre amplis sectors del moviment, i per això el 23J tant ERC com Junts van sofrir un dur càstig.

En una conjuntura en què el que estava en joc era un govern estatal amb la

ultradreta, sectors del moviment d'alliberament nacional van decidir abstenir-se però d'altres van votar per Sumar-En Comú Podem i pel PSC. Un vot hipercrític, per descomptat, que no suposa un xec en blanc a les seves polítiques.

Per això mateix, insinuar ara, com plantegen sectors de l'independentisme, que tant se val qui governi a Madrid, obrint la porta a una repetició electoral, resulta una posició completament impotent i, cal dir-ho honestament, reaccionària. És que potser un govern del PP i Vox a La Moncloa significaria una millora per als drets nacionals de Catalunya? Seria possible una amnistia amb aquests reaccionaris governant? Què guanyem les que lluitem per l'alliberament nacional de Catalunya amb aquesta posició?

Sabem que el PSOE és un pilar del règim del 78, i coneixem el seu paper en la repressió de l'aixecament per la república catalana, cedint vergonyosament a la dreta espanyolista. Però això no pot significar que permetem obrir les portes de La Moncloa al PP i a Vox. Qualsevol suport hipercrític a la investidura de Sánchez té per únic objectiu impedir que governi la dreta, però res més. Renunciar a la lluita per l'alliberament nacional i la república catalana, com fan els dirigents de Junts i ERC —per a garantir la governabilitat capitalista i que l'agenda d'agressions contra els treballadors i treballadores, el jovent i els sectors populars s'aprofundixi—, òbviament mai no pot ser una opció per a l'esquerra independentista.

Tant el PSOE com la direcció de Junts i ERC, més enllà dels discursos, treballen per a tancar definitivament la crisi polí-

tica oberta després de l'1-O del 2017, i tornar a la normalitat de sempre, a una pau social que està suposant ingents beneficis per a l'Ibex35 i la patronal espanyola i catalana.

Què serveix i què no serveix en la lluita per l'alliberament nacional?

Les burgesies basca i catalana, que representen un sector decisiu de la classe dominant, saben de sobres el potencial revolucionari de la lluita per l'alliberament nacional i la república, i no volen de cap manera que torni a repetir-se la situació viscuda els últims anys. La patronal i els grans empresaris catalans han demostrat ser enemics jurats de la independència. Qualsevol moviment de masses per a instaurar la república catalana, com va demostrar l'1-O, suposa una amenaça decisiva contra el règim del 78 i el sistema capitalista. Per això lluitaran amb dents i ungles per a impedir-ho, tal com van fer en el passat.

Així va ser als anys 30. Enfrontada a la confluència de l'alliberament nacional amb la revolució social, la burgesia catalana no va dubtar a col·laborar amb l'espanyola per a aixafar l'aixecament dels obrers i pagesos que van derrotar el cop feixista a Catalunya, van formar milícies revolucionàries, van ocupar i van nacionalitzar les fàbriques sota control obrer, i van imposar i van exercir durant mesos el seu poder fent efectiu el dret d'autodeterminació de Catalunya.

Uns altres fets determinants van ocórrer als anys 70. La unitat de treballadors i treballadores nascudes a Catalunya i ar-

L'OLLA PODRIDA DEL MASCLISME

► VE DE LA CONTRAPORTADA

També han recorregut a la FIFA. Aquests mafiosos, que van organitzar el Mundial en un país que tortura, discrimina i oprimeix brutalment les dones com Catar, són ara els que inhabiliten 90 dies el seu amiguete Rubiales.

Mentrestant, els seleccionadors que aplaudien Rubiales fan un comunicat per a "condemnar-lo", i aquí no ha passat res. L'entrenador de la selecció masculina Luis de la Fuente diu que no sap

per què va aplaudir. El nou president en funcions de la RFEF, Miguel Ángel Rocha, és la mà dreta de Rubiales i va ser posat a dit al capdavant de la federació extremeña pel PP. Es creuen que som imbècils!

El masclisme està a l'ADN del règim del 78

Ara que el TAD ha exculpat Rubiales, què farà el govern de Pedro Sánchez? Acata-

ribades d'altres llocs, per a acabar amb el franquisme i conquerir l'emancipació social i nacional, només va poder ser frenada per la renúncia dels dirigents del PCE i el PSOE a la revolució socialista (inclòs el dret d'autodeterminació). Això i els pactes de la burgesia espanyola amb Tarradellas (ERC) i Pujol (CiU) van contribuir, i no poc, a imposar la monarquia joanquista, assegurar la continuïtat de l'aparell de l'Estat franquista, amb els seus torturadors i repressors, i blindar l'oligarquia, que es va fer d'or durant la dictadura. El nacionalisme burgès català i basc es va convertir en un element central de la governabilitat durant dècades.

Aquesta mateixa defensa de l'ordre explica per què els dirigents de Junts i ERC, temorosos d'un moviment que se'ls escapava de control, hagin restaurat els ponts amb el règim del 78 i l'aparell estatal, aplicant les mateixes polítiques capitalistes impulsades des de l'Estat espanyol, i recorrent als Mossos i a la repressió per a atacar els moviments socials i la combativa esquerra independentista.

Aquesta és també la raó que la lluita del poble de Catalunya per la independència i la república no hagi tingut el més mínim suport entre els governs i les institucions europees, que han tancat files amb l'Estat espanyol.

Reconstruir l'esquerra independentista

Tota l'experiència recent, especialment després dels governs de coalició PSOE-UP, els governs ERC-Junts i ara d'ERC en solitari, mostra que és impossible lluitar seriosament per la república catalana i els drets socials i democràtics nacionals mitjançant una estratègia de col·laboració de classes, de la mà de la burgesia i els seus representants, i d'esquenes a la mobilització de la classe obrera i el jovent.

Apel·lar a ERC i Junts perquè reprenguin la confrontació amb el règim del 78, com defensen alguns sectors de la direcció de la CUP, està al marge de la realitat i únicament contribueix a paralyzar el moviment i generar desmoralització. Aquesta política vacil·lant ha d'acabar. Cal reconstruir l'esquerra independentista amb un objectiu estratègic: lluitar per la direcció del moviment d'alliberament nacional des de baix, defensant un programa genuïnament comunista, i construint una organització revolucionà-

ria amb arrels entre la classe obrera, a les fàbriques i empreses, als barris, als centres d'estudi, en el moviment feminista i en els moviments socials.

És necessari treure totes les conclusions. Necessitem reconstruir una esquerra independentista de masses que trenqui de manera clara i definitiva amb qualsevol etapisme i esperança en la burgesia catalana, i que amb decisió converteixi la lluita per la independència i el socialisme en una de sola.

Una lluita per una república catalana socialista que posi en el punt de mira els grans capitalistes, que plantegi l'expropiació dels grans bancs i monopolis,

inclosos els catalans, per a dedicar tota aquesta riquesa a resoldre els greus problemes que sofrim la majoria de la població, conquerir un habitatge públic digne i assequible, posar fi a la precarietat i les retallades socials, aconseguir salaris que ens permetin viure, i revertir la catàstrofe climàtica i mediambiental. Una república catalana socialista que proclamem aquests objectius es convertirà en un imant per a la resta de pobles de l'Estat espanyol, d'Europa i del món.

Uneix-te a les comunistes d'Esquerra Revolucionària per a lluitar per aquestes idees!

Uneix-te a

ESQUERRA REVOLUCIONÀRIA

www.esquerrarevolucionaria.net
 esquerrarevolucionaria@gmail.com
 WhatsApp: 629 467 550

SME AL FUTBOL NO ÉS NOMÉS RUBIALES

rà la seva decisió com han acceptat tantes i tantes sentències judicials patriarcales? Per què no intervenen la Federació de futbol, la dissolen i la reorganitzen de dalt a baix, i acaben amb aquesta porquera masculista i corrupta?

Ens diran: no es pot, cal respectar les vies jurídiques i institucionals. Doncs bé, les dones estem cansades d'esperar i de "respectar" aquest ordre capitalista i patriarcal. Des de Lliures i Combatives hem organitzat ja desenes de mo-

bilitzacions al conjunt de l'Estat contra aquesta caverna masculista. Que se'n vagin tots!

Són les nostres vides, són els nostres drets. Volem un present i un futur lliure de violència masculista i sexual, però no esperarem que ens ho regali ningú. No confiem ni en els jutges, ni en els tribunals esportius, ni en les institucions del Règim del 78, ni en el sistema capitalista. Confiem en la força que tenim quan ens organitzem i sortim a lluitar, que és

molta. I això és l'única cosa que conquista drets i obre vies per a aconseguir la igualtat real.

Uneix-te a

Enforteix el feminisme revolucionari i anticapitalista!

Visita el nostre web

www.esquerrarevolucionaria.net

L'OLLA PODRIDA DEL MASCLISME AL FUTBOL NO ÉS NOMÉS RUBIALES

QUE SE'N VAGIN TOTS!

Lliures i Combatives

El vomitiu espectacle de l'“assemblea” de la Reial Federació Espanyola de Futbol (RFEF) del 25 d'agost, amb el masclista i agressor sexual Luis Rubiales escopint bilis i calúmnies impunement contra la víctima, ha estat la gota que ha fet vessar el got.

Desafiant totes les dones i atacant històricament el feminisme combatiu, al que va qualificar de “xacra”, aquest personatge va ser ovacionat per una manada vociferant de masclistes, corruptes i reac-

cionaris igual de menyspreables que ell. L'espectacle ha destapat l'olla podrida del futbol professional.

Una crisi que despulla la putrefacció del sistema

El cas Rubiales s'ha convertit en una crisi política que ha retratat a tots: els seleccionadors de futbol masculí i femení; els 140 directius de la federació; les estructures podrides de masclisme i corrupció de l'esport professional i els propis clubs de futbol, començant pel Reial Madrid i el Futbol Club Barcelona i les seves cíniques declaracions tirant pilotes fora, sense condemnar el masclisme.

La crisi actual també assenjala el covard silenci de la immensa majoria d'entrenadors i futbolistes dels equips de primera divisió, nens mimats en-

riquets que són l'expressió acabada del model d'home que exalten Vox i la ultradreta. Per no parlar de l'espessa xarxa de corrupteles i negocis que uneix les màfies del futbol amb els grans bancs i empreses, i la impunitat i complicitat de la qual gaudeixen per part de la justícia patriarcal, els grans mitjans de comunicació i els governs del PP i PSOE.

Que Rubiales, convertit en portaveu de tots els masclistes i feixistes d'aquest país, fes del seu discurs un aquellarre de misogínia i odi contra el feminisme combatiu i més conseqüent no és cap casualitat. Com tampoc el suport de la dreta política i mediàtica.

Però si Rubiales i la manada del futbol han arribat tan lluny, és perquè existeixen uns altres Rubiales amb toga que es van dedicar a alliberar injustificadament desenes de violadors per a atacar la conquesta que representava la llei del Només Sí és Sí. Tot i que ara dirigents

del PSOE critiquen Rubiales, nosaltres tenim memòria: ells i elles van pactar amb la dreta eliminar el consentiment com a factor fonamental per a demostrar una agressió sexual.

Cessar Rubiales perquè tot continuï igual?

Un cop Rubiales va posar al descobert què es cou al futbol professional, els sectors decisius de la classe dominant han decidit tancar aquesta crisi el més ràpid possible. I per a això estan comptant amb la col·laboració del govern de Pedro Sánchez i del PSOE. El seu objectiu: apartar Rubiales en fred, contenint les mobilitzacions socials i mantenint l'estructura de poder al futbol professional.

Amb aquesta finalitat s'han intentat basar en el CSD (Consell Superior d'Esports). El seu president, Víctor Francos, cridava a fer “un *me too* del futbol espanyol” i deia que Rubiales “no pot seguir en el càrrec”. Però ha arxivat totes les denúncies contra ell.

SEGUEIX A LA PÀGINA 2 ▶

Barcelona

València

